

דוד היה בן 67 בעת מותו,

לפני 40 שנה זה קרה. הוא נסע בחזרה מעבודתו בפטרורברז, חברת הנפט הברזילאית, שם הוא עבד כהנדסאי חשמל ואחרי משמרת ארוכה התנגש במשאית.

4 חודשים היה מחוסר הכרה ופרפר בין החיים והמוות. אחרי 4 חודשים התעורר ואז התברר שקבל מכה חזקה במוח הקטן ואבד את שיווי המשקל. מי שרק ראה אותו כאן, לא ידע מה הוא היה לפני זה. בחור עליז ספורטאי, שחקן כדורגל.

היה חבר בתנועת הנוער דרור הבונים ותכנן לעלות יחד עם הוריו. אז התחתן והתוכנית לא יצאה לפועל. בעת התאונה היו לו 2 ילדים קטנים.

אנחנו - זיוה, אני הילדים ואמו הגענו, זמן קצר אחרי התאונה, לברזיל לשליחות וכל הזמן עסקנו בללוות אותו באשפוז.

לפני חזרתנו הודיעה אשתו שהיא נפרדת ממנו ונשארת עם שני הילדים והבית, ולא נותרה לנו ברירה אלא לפנות לקיבוץ ולבקש לקבל אותו בסטאטוס של תלוי. אנחנו מבקשים כאן להודות לחברי הקיבוץ שבהחלטת אסיפה החליטו בחיוב על קבלתו, למרות העומס הסוציאלי שזה יצר.

במשך כל השנים שהיה בברור חיל זכינו בהבנה מהחברים ומהמוסדות, שהתייחסו אליו בידידות רבה ולא חסכו מאמצים ליצור תנאים שיוכל לשמור על איכות חיים. אינני יודע כמה קיבוצים היו עושים זאת ואנחנו אסירי תודה. דוד היה בחור אינטליגנטי מאוד, התמצא בנעשה בארץ ובעולם, היה חריף מחשבה. היה לו חשוב מאוד לא להיות לעומס לקיבוץ וכל השנים דאגנו היתה שיעבוד במשהו,

אולי יעשה איזו יזמות שתכניס כסף לקיבוץ. כך נולד אצלו הרעיון לכתוב מילון עברית פורטוגזית עברית. הוא חלם שימכרו את המילון והכסף יבוא לקיבוץ וזו תהיה הכנסה נאה. בין תכונותיו שהיה עקשן גדול וזה גרם לא מעט מצבים קשים ביחסים שלו עם המשפחה. מצד שני רק בזכות עקשנותו הוא הצליח לשרוד את חיי הנכות שלו. עמד על כך שיגור לבד בבית, עשה הכל שישפק לעצמו את צרכיו והשתדל, כאמור להיות פרודוקטיבי. הוא עבד בקרמיקה, באריזות בדקו ובשנים האחרונות נסע יום יום נסע לעבוד במרכז שיקום בעזתה.

עם כל האומללות של מצבו, הנכות, הניתוק מן המשפחה, היו לו ימים שאיננו יודע אם היו ממש מאושרים, אבל היו גם ימים טובים. בכל זה לקיבוץ כמוסד, ולחברים היתה תרומה רבה.

אנחנו רוצים להודות למרפאת הקיבוץ לרופא לאחיות, למחלקת הרווחה של המועצה, על כל העובדות הסוציאליות שעברו פה ועשו הכל ליצור לו תנאים נאותים, לליזי, לאורלי, לתמי ולמי שהיו לפניהן. להודות למימי ששנים רבות טפלה בו כמו בן, במסירות אין קץ. לסמי, המנהל של מרכז השיקום, שהתחבר לדוד כמו חבר והסיע אותו יום יום לעבודה בעזתה ודאג לרווחתו שם, לשמחה נצר שבדרכו שלו היה לו חבר בעבודה ולאחרונה לעובדת ג'ני, שכל כך התחברה אליו, דאגה לו וסעדה אותו בכל כך הרבה רוך. THANKS,JEANNE

זיוה ואני ובני ביתנו אבליים. שני בניו של דוד גדלו במשך השנים, המבוגר נעשה מורה ורב קהילה ולו 6 ילדים, שהבת המבוגרת התחתנה רק לפני חודשיים, לשני שני ילדים ומנהל חיי משפחה ומתפרנס ממסחר. שנים רבות הייתי על ידו וגם כאשר לא היה קל, הערכתני תמיד את מאבקו לשמור על שפיות והרצון להיות פרודוקטיבי, עד שכלו כוחותיו והוא נכנע.

יהי זכרו ברוך.

אברהם שנפלד